

Historické pojednání o Válce s Lesem a jejími dopady na vesnici Dolina zpracováno Ionasem Malarem pro účely práce závěrečné

Jak je všem vzdělanějším obyvatelům lidského království známo, v letech 1824—1833 lidského letopočtu¹ zmítala krajinou Válka s Lesem. O jejich příčinách, průběhu i dopadech toho bylo napsáno mnoho. Já tedy, jakožto vagant Univerzity vševedné a všeuměné v Gorodu,² jsem se rozhodl podat dopad těchto událostí na mou rodnou vesnici Dolina.

Inu, tedy. Hovořil jsem s mnoha lidmi, jejichž rodin se tyto události dotkly a kteří o nich slyšeli vypravovat. Z jejich příběhů podařilo se mi zrekonstruovati následující obraz dění v Dolině během Války s Lesem a po ní.

Když vypukla válka, Lesní Elfové a tvorové vpadli do Aranu jako lavina, postupovali neuvěřitelnou rychlostí a lidé v Dolině se o nebezpečí dozvěděli na poslední chvíli. Diskuze o tom, jak se ochránit, netrvaly dlouho. Dolina byla vyprázdněna a lidé s tím nejcennějším ze svých majetků ustoupili jižně od Dlouhé řeky. Ve vesnici zůstalo jen několik odvážných mladíků, kteří toužili vyzvědět vše o pohybu nepřátelských vojsk. Ti také nakonec podali svědectví o ústupu aranských oddílů a hrůzostrašné vlně rozzuřených bojovníků ženoucí se za nimi. Nikdo z nich nicméně nepřekročil Dlouhou řeku, a tak byla Dolina protentokrát v bezpečí.

Vesničané se nejprve obávali vrátit, ale potřeba obdělávat pole a starat se o své domovy byla přesto silná, brzy se stala Dolina opět obydleným místem. Přestože území na druhém břehu řeky bylo dobyto elfí armádou, nebezpečí nikomu nehrozilo. Válečníci z Lesa totiž dobytá území neobsadili a nezalidnili svým národem. Je kupředu hnala divoká touha mstít se lidem a pustošit jejich domovy. Za sebe již příliš nehleděli. Koneckonců nikdo z dobytých území se neodvážil zdvihnouti zbraně a pozvednouti vlnu odporu za strašlivou armádou.

Dolina tak přežila dva roky (1829—1831³) elfského běsnění bez sebemenší újmy. Jenže pak se situace obrátila. Lidé si pozvali na pomoc orcké kmeny a vývoj událostí nabral jiný směr. Dolina se v této době

¹ Pozn. revize textu 323 – 332 PC

² Pozn. revize textu – dnes známém jako Karagorod

³ Pozn. revize textu 328 – 330 PC

stala, konkrétně v zimě roku 1834⁴ shromaždištěm vojsk, převážně z jižní oblasti a tedy orckých. V této době zaznamenáváme značné potíže v celé oblasti. Na místní vesnice byly kladeny nároky, týkající se zásobování vojsk, a to natolik přemrštěné, že kolikrát byla rodinám zabavena celá úroda a vesničané sami strádali. Navíc vojáci se do blízkých vesnic chodili bavit a neblaze prosluli svými hospodskými půtkami a výtržnostmi. Právě do této doby je zasazen nejzajímavější příběh, jenž jsem se rozhodl ve své práci zdokumentovat podrobněji.

Následující události se staly na jaře roku 1833⁵, tedy pár měsíců před koncem Války. V té době byly v těsné blízkosti vesnice Dolina utábořeny jednotky, jež měly posílit ofenzivu lidských vojsk, která se zastavila na mrtvém bodě. Nikdo z místních zde vojáky neviděl rád a už vůbec ne, ty orcké. Důvody byly zřejmé: brali si vše bez ptaní, zabavovali dobytek, úrodu. Když se starosta snažil protestovat, byl surově zbit a odeslán zpět do Doliny. V tomto nevraživém ovzduší se stalo něco mimořádného.

Dcera ponocného, Izbella, sbírala v lese poblíž vojenského tábora lesní plody, když ji napadl osamělý, vyhladovělý vlk. Dívka se pokusila utéct, ale rychlostí se nemohla zbědovanému zvířeti rovnat. Jistě by na tom místě zemřela, kdyby ji nezachránil orcký voják. Izbella byla tak vděčná, že nabídla škaredému hrdinovi to jediné, co mu mohla darovat, své panenství. Dobrovolně obcovala s Orkem přímo v lese, kde ještě před chvílí měla zemřít. Někteří říkají, že samotný akt byl pro dívku strašlivým zvířecím zážitkem, jiní tvrdí, že Ork se do dívky zamiloval a choval se k ní něžně a láskyplně. Zde nemůžeme určit, co bližšího pravdě jest.

Bud' jak bud', co bohové nechtěli, ze svazku se narodilo dítě. Chlapec, který vynikal silou po otci a dobrotou po matce. Vesnice byla zděšena vzhledem toho stvoření a žádala jeho smrt. Izbella ale chlapce ochránila a vychovala, jak nejlépe mohla. Pojmenovala ho lidským jménem Tasp a vychovávala ho po lidském způsobu, aby jej co nejvíce oddálila od jeho divokého původu. Přesto nikdo z vesničanů v něm neviděl nic jiného než zrudu, obtížného křížence, jehož je třeba se zbavit. Chlapec trpěl nejrůznějšími ústrky, byl osamělý, nikdo mimo matky ho nemiloval. Vše možně se sanžil začlenit do chodu vesnice, ale nikdo nebyl rád v jeho přítomnosti. V dospělosti si tedy zřídil loveckou a dřevorubeckou chatu v lese u vesnice a mezi lidmi příliš nechodil.

Až jednou. Potřeboval zkontrolovat sítě v záhybu řeky, do kterých pravidelně chytal ryby, jež jeho matka

⁴ Pozn. revize textu 330 PC

⁵ Pozn. revize textu 332 PC

prodávala ve vesnici. Dlouhá řeka byla v té době plná vody, až se téměř vylévala ze svého koryta, ač bylo léto, neustále pršelo. Po nedalekém mostě přijížděl kočár s panskou návštěvou. Na sjezdu z mostu ale koně zapadli do hlubokého bahna, vozká se všemožně snažil je popohnat, ale výsledkem bylo jen, že do bahna začal klouzat i kočár. Spřežení tu váhu nemohlo udržet a vůz se nakláněl směrem k vodě. Tasp neváhal, několika rychlými skoky se dostal k místu, kde se schylovalo k neštěstí. Proskočil mezi koňmi a chopil se oje. Táhl společně s nimi a zároveň je popoháněl. Svou nadlidskou silou zachránil lidské životy.

Ve vesnici Dolina se stal alespoň na chvíli hrdinou. Najednou se k němu všichni chovali jako k milému příteli. Tasp ale viděl pokrytectví skrývající se za jejich slovy. Jejich úlisnost mu vadila snad více než otevřené nepřátelství. Rozloučil se tedy se svou matkou a opustil Dolinu i celý Aran. Říká se, že se vydal k Orkům. Snad doufal, že když ho nepřijali lidé, přijme ho národ jeho otce.

Toto je první zdokumentovaný případ míšení lidské a orcké rasy. Bohům žel celý příběh je zprostředkováván už po několik generací, tudíž je pravděpodobné, že se v něm nalezne příliš mnoho nepřesností. Faktem ale je, že pro úplnost průzkumu vyptal jsem se na tutéž událost i v jiných blízkých vsích, ve všech je povědomí o orcím míšenci žijícím v Dolině. Tudíž předpokládám, že se tento příběh zakládá na pravdě.